

החברותא

החברותא בשאנן פנימי להברים גליון מס **501** בס"ד ערש"ק פר' ויקהל-פקודי (פר' פרה, מנכין) כ"א אדר תשע"ה

פצצים יקרים

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל וגו' (ל"ה, א) בית המקדש נחרב בעון שנאת חנם הפרוד והמחלוקת שגורמים לחרבן העם לכן בהקמת המשכן המסמל את אחדות העם הקהיל משה את כל עדת בני ישראל ונרמז להם שגורל העם והמקדש תלוי באחדות העם.

קחו מאתכם תרומה לה' וגו' (ל"ה, ה) החכם יודע ומכיר שבנתינה הוא בעצם מקבל כדרשת חז"ל יותר משבעל הבית עושה עם העני, העני עושה עם בעל הבית, אמנם המיפש חושב שהוא נותן...

(הארמו"ר ר"א מסמולין)

קחו מאתכם תרומה לה' וגו' (ל"ה, ה) שתי הערות יש במקרא, תרומת ה' צריכה להיות מאתכם-משלכם כלומר ממון שנרכש בצדק שאין בהם חשש אונאה וחשש פיגול, ולאחר שנתברר שהתרומה מאתכם-משלכם צריכה התרומה להיות לשם שמים כלומר שהנותן צריך להרגיש עצמו בשעת הנתינה כמו המקבל בשעת הלקיחה והוא מלשון קחו מאתכם וכך נאמר בפרשת תרומה (כ"ה, ב) ויקחו לי תרומה.

(מקור ברוך ובעלי מוסר)

תרומה וגו' (ל"ה, ה; ועד) הלשון תרומה מלמדנו שהפרשת התרומה מביאה לידי התרוממות. ההפרשה והתרומה קשורים זה בזה אם רוצה האדם להתרומם ולעלות בסולם המדות יפריש עצמו מתאוות ותענוגי עוה"ז.

את הארון וגו' את השלחן וגו' ואת מנורת המאור וגו' (ל"ה, י"ב) התורה הקדימה את הארון לרמז על ת"ח שאינו זקוק להחזקה כרבי חנינא בן דוסא שכל העולם ניוון בזכותו, והוא בבחינת הארון נושא את נושאו, והוא קודם לכל שכן העולם כולו צריך לו. זה שזקוק להחזקה דומה למנורה הזקוק לתמיכה של השלחן לכן הקדימו את השלחן תמכין דאורייתא ואח"כ את המנורה המרמז על ת"ח הזקוק להחזקה כנ"ל. (לפי הכתב סופר)

ויעש יריעות עזים לאוהל על המשכן וגו' (ל"ה, י"ד) לאחר כל היופי הפנימי וההדרו שבמשכן. מתכסה המשכן מבחוץ ביריעות עזים פשוטות להורות כי העיקר הוא היופי הפנימי ואין להתהדר בעושר כלפי חוץ...

(הר"י נישנבוים)

ויעש בצלאל את הארון וגו' (ל"ה, א) בפרשת תרומה כתיב ועשו ולא נאמר ועשית ודרשו במדרש אמר הקב"ה יבואו הכל ויתעסקו בארון כדי שיוכו כולם לתורה, וצ"ב שנויי הלשונות, אמנם למ"ד שפרשת תרומה נצטוו משה לפני חמא העגל א"ש דאז כולם זכו לתורה, אבל בפרשת ויקהל דמייירי לאחר חמא העגל ורבים נסתמו מהם מעינות החכמה הוצמרכו להעביר את התורה על הארון לבצלאל לבד שהוא בצל א-ל יזכה בכל.

ויעש בצלאל את הארון וגו' (ל"ה, א) דרשו חז"ל (יומא כא) מקום הארון אינו מן המדה. רמז לאדם שהתורה מונחת בו כמו בארון וקדושתה מתפשטת בכל אבריו אדם כזה מקומו אינו ניכר כי אינו מבקש מקום מיוחד לעצמו וזהו מקום הארון אינו מן המדה...

מדות הארון אמתיים וחצי אורכו אמה וחצי רחבו ואמה וחצי קומתו, רמז לתלמיד חכם שרואה את עצמו תמיד מחוסר השלמות, וכן שיש לו לב נשבר ונדכה וענוה יתירה. מדות השלחן אמתיים ארכו אמה רחבו אמה וחצי קומתו רמז לדרשת חז"ל איזהו עשיר השמח בחלקו והמדה השבורה מורה שהאדם לא ימלא כל תאוותו כמו"כ גם העשיר זקוק למדת מה של ענוה ושברון הלב, אמנם מדות המזבח ארכו חמש אמות רחבו חמש אמות וקומתו שלש אמות. מדות המזבח כולן שלמות לרמז שהמזבח מכפר בכח התשובה והבאת הקרבנות...

ויצפהו זהב טהור מבית ומחוץ וגו' (ל"ה, ב) מבית ומחוץ - מכאן לתלמיד חכם שיהא טובו כבדו. (נתנומא)

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

501 ב שיחת הרא"ע זי"ע"א פרשת ויע"ב תשל"ב ה'בא ל'פס"ס ע"א

דוד המלך אמר "שמחתי באומרים לי בית הי נלך, עומדות היו רגלינו בשעריך ירושלים, ירושלים הבנויה כעיר שחבורה לה יחדיו". "עיר שחבורה לה יחדיו" היינו שכל כלל ישראל מאוחדים. ואז נאמר עליהם "כי שם עלו שבטים שבטי י-ה", "שבטי י-ה" היינו שהרבש"ע בעצמו - כי ב-ה הי' צבאו-ת הוא מעיד עליהם שהגיעו לשלימות, כמו שהיו ביציאת מצרים שהקב"ה העיד עליהם וקרא שמו עליהם "הראובני" "השמעוני" של "חבורה לה יחדיו", וכאשר יגיעו לשלימות הזו, ויהיו "עיר שחבורה לה יחדיו", אז יהיה הכל מתוקן ויבוא משיח. וזהו "שמחתי באומרים לי בית הי נלך" הוא הבית השלישי שיבנה אז, "ששם עלו שבטים שבטי י-ה עדות לישראל להודות לשם ה'" וכאשר יהיה השלימות של כלל ישראל, של "עיר שחבורה לה יחדיו", אז תיכון מלכות בית דוד, "כי שמה ישבו כסאות למשפט כסאות לבית דוד", דהיינו שבית דוד יהיה בשלימות, ויגיע לשלימות של כל כלל ישראל. כי כל הנשמות הערטילאיות שמעכבים את השלימות של דוד המלך יתוקנו ושוב לא יהיה "עון עקבי יסובני". כל הניצוצות יתעלו ויהיה הכל מתוקן. וזוהי המציאות של השלימות, שהחסרון של עץ הדעת יגמר, והפגם של עץ הדעת יהיה מתוקן.

ועד אז אנחנו בגלות, בגלל "עון עקבי" של כל אחד ואחד מאיתנו. לכל אחד הרי יש "עון עקבי" שמעכב את הגאולה וגורם ל"עקבתא דמשיחא". ועל זה אמר דוד "עון עקבי יסובני". על מי דוד אמר את הדברים הללו, על כל אחד ואחד מאיתנו, שהוא הרי כבר

הגיע לשלימות של "דוד מלך ישראל חי וקיים" כאשר תיקן את החטא של בת שבע, שבוה תיקן את החטא הקדמון של אדם הראשון. שהרי החטא של בת שבע הוא החטא של אדם הראשון, בת שבע היא חוה, ואת החטא של חוה הוא תיקן במעשה בת שבע. ומה היה התיקון? שבעוד שאצל חוה הוא אמר "האשה אשר נתת עמדי היא נתנה לי מן העץ ואוכל", כאן הודה על האמת ואמר "חטאתי", "וחטאתי נגדי תמיד". וכאשר אמר כן אמר לו ה' "גם ה' העביה חטאתך לא תמות" [דהיינו שיהיה "דוד מלך ישראל חי וקיים", היפך מגזירת המיתה של אדה"ר]. ולמה? בגלל ש"יחונתי את אשר אחון וריחמתי את אשר ארחם". נמצא שדוד המלך כבר הגיע לשלימות התיקון של חטא עץ הדעת, ומצידו הוא כבר מתוקן לגאולה. רק מה, מוכרחים עדיין להתעכב בגלל "עון עקבי יסובני", "בגלל הנשמות הערטילאיות שהם הגורמים ל"עקבתא דמשיחא".

ואלו הם הפגמים שבגינם אנו שקועים היום בגלות, בגלל שהנשמות הערטילאיות עדיין לא נתקנו, וממילא ישראל אינם בבחינת "שבטי י-ה", והכסא י-ה ["כסאות לבית דוד"] אינו בשלימות, "כי יד על כס י-ה מלחמה לה" בעמלק מדור דור". כל הגלות שאנו סובלים זה בשביל להגיע ל"עיר שחבורה לה יחדיו", "כי שם עלו שבטים שבטי י-ה" - כאשר יהיה "עיר שחבורה לה יחדיו" אז הם יקראו "שבטי י-ה" כמו בצאתם ממצרים. בגלל זה היא הגלות שאנו סובלים עכשיו. ואנו בעצמנו אשמים בכך. בגלל הלשון הרע שאנו

לא יכול לסבול את זה בגלל ששם הרי מונח התענוג של העבירה, ואת התענוג הזה צריך לתקן ומהגשמעק של העבירה צריך להיות הכאב של העבירה, ואת הכאב של העבירה הוא לא רוצה לסבול. ולכן הוא חושב "הלה הוא בטלן ומדבר דברי בטלנות". והוא לא יודע שזה לא משנה מי מדבר, אפילו ילד הוא שלוח מן השמים לתקן את הניצוץ שלו, והוא בדיוק מוצא את הכאב של העון שלו. רק האדם לא רוצה להכיר בזה ולכן הוא מתחמק. זה נקרא "עון עקבי יסובני", דברים שאדם דש בעקביו, ומבטל את דברי הלה ואומר עליהם "זה שום דבר". בעוד שהדברים הללו הם היסוד שלו, שם נמצא התיקון שלו, ואם הוא ישמע הוא יכול להתחיל לצמוח עד שיגיע לשלימות התיקון שלו.

ובשביל זה צריך האדם לא להתעייף, כמו שהיצר הרע לא נהיה עייף, כי באופן זה הרבש"ע מתגלה אליו. אך כל עוד האדם לא מבין שזה הוא הרבש"ע, למרות שהוא עובד עם עצמו ומתקדם והולך, הוא לא יכול להגיע לשלימות. מתי זה נקרא שלימות, מתי שהוא שומע איך הקליפה מפתה אותו ושוב ושוב ומושכת אותו לעשות עון, לשמוע לשון הרע. זוהי השלימות, כי היא מזכירה לו מי אתה. בלא זה הוא יכול לחשוב שהוא מציאות, ויסבור שכבר הגיע לתיקון השלימות שלו. לכן הרבש"ע שולח אליו את הקליפה בלבוש של עקשנות, ומכניס לו את אותם מחשבות ותשוקות שהיה לו לפני שעבד על עצמו, ובזה מראה לו: ראה, למרות ששינית את עצמך, יש לך עוד מה לתקן. הרי אתה כבר

מדברים, והשנאה שאנו שונאים אחד את השני. בגלל העוונות שאדם דש בעקביו.

כאשר האדם מגיע לידי נסיונות שאמורים להביא אותו לשלימות התיקון שלו, קשה לו מאד לעמוד בהם. כאשר אדם צריך לשמוע דברים מהחבר שלו, דברים שבהם מונחים הניצוצות שלו מחטא עץ הדעת שצריכים להתעלות, נהיה לו הדבר מאד קשה, ואף אחד לא רוצה לשמוע. כל אחד יכול לראות את זה אצלו, אף פעם הוא לא מעוניין לשמוע מה שחשוב עבורו. וכאשר ההזדמנות הזו מגיעה, או שהוא נהיה רדום ולא שומע, או שהוא מתרגז על האומר, או שהוא נשאר לעמוד אבל רוצה לברוח ולא רוצה לשמוע מה שהשני אומר. מי אתה בכלל. ולמה? כי עכשיו הזדמן לפניו ניצוץ בכדי שהוא יעלה אותו, והבע"ד הרי מאד מפחד מזה כי זה גורם לביטול שלו, אז הוא מכניס לו בראש שאין לו זמן, והוא רוצה לברוח. הכל בגלל שההוא דיבר עליו מילה שלא מוצאת חן בעיניו שבזה מונח התיקון שלו. זה נקרא "עון עקבי יסובני", דברים שאדם דש בעקביו. זה לא מעניין אותו. הוא דש בעקביו את דברי השני ומבטל אותם, ובורח. ועם זה הוא מאחר את הגאולה. ולכן אנו שקועים בגלות ולא יוצאים, הולכים והולכים והולכים וגלות ועדיין אנו הלאה בגלות. גלות אצל היהודים וגלות אצל הגויים - הכל גלות אחת.

וזהו היא כל העבודה, הדברים הללו שאדם חושב שהם חסרי ערך, שהשני אמר מילה והוא התרגז וברח ממנו, או שנשאר לעמוד תקוע ולא רוצה לשמוע מה שהלה אומר. הוא

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

501

מזמן הפסקת עם המחשבה הזו, והנה אותה מחשבה שנלחמת עמה ועד עכשיו היתה סיבה שמנעה אותך מלפגום, אותה מחשבה חוזרת אליך שוב באותה צורה ולוחצת אותך שוב באותה צורה. הרי כבר עברת את השלב הזה. מזה תלמד כי עדיין לא גמרת, עדיין יש בפנים הרבה מה לנקות, יש שם בפנים עוד הרבה לכלוך.

אולם בשעת מעשה האדם נמצא בסכנה גדולה. כי כאשר הקליפה באה אליו באותה צורה מאות אלפי פעמים, הוא נשבר ונהיה מיואש. ומה הכח כנגד - לא להתעייף, ומה שהקליפה חוזרת אליו יכיר בבירור שאת כל העבודה הזו לא הוא עשה רק הרבש"ע שלח לו סיבה שעוררה אותו לעבוד, ללא הסיבה הזו לא היה עושה מאומה ולא היה מוסר את הנפש עבורו ית'. ומה שעכשיו הוא שוב ברע, זה סיבה מאת ה' בכדי שיגיע להכרה הזו, ויבין שכל זה הוא קריאה מאת ה' לעורר אותך להיות עקשן. כי רק כדי שלא יאמר בלבבו אולי גם ללא הסיבה ההיא. הייתי עובד את כל העבודה הגדולה הזו, שולח לו הרבש"ע סיבה חדשה. לחזור לאותו הילוך מחשבה שהיית בו לפני עשרים שנה, ומה ילמד כי עדיין הרע שלו בעינו, ובפנים יש פגם שעליו לתקן בכדי לבוא אל השלימות. ואכן, האיש הזה שעובד, הצדיק אמת שעובד

כל הזמן. מזה שהקליפה חוזרת אליו שוב ושוב ולא מתעייפת, הוא לומד היות שהקליפה היא בעצם גילוי של הרבש"ע, ובכך שהרבש"ע מתגלה באופן זה של הקליפה שאינה מתעייפת הוא אומר לו "אל תתעייף בני, המשך הלאה". ואם תאמר איך אפשר כדבר הזה לא להתיאש ולא להתעייף? יש לך ללמוד מן הקליפה! אחרי שאתה עבדת ועבדת ועבדת כ"כ הרבה שנים והנה היא נשארה כמו שהייתה לפני עשר שנים, ולא מתעייפת ולא נשברת, ולא נואשת, ולא אומרת "מספיק, אני לא יכולה יותר". האדם הזה שמבין ולומד מן האופן בו מתגלה אליו, הוא הולך ג"כ באותה דרך וממשיך הלאה, ולא נותן שיעצרו אותו, ומה הוא מגיע אל השלימות. כי כל התיקון של האדם הוא לא המעלה הטובה שמגיע אליה בעבודתו, רק כאשר אחרי שהגיע אל התיקון השלימות הוא מגיע להכרה הזו שכל מה שהוא עבד זה שום דבר, ולהכרה שהרבש"ע מתחבא במחשבות הללו. ולכן הוא לא נשבר ולא מתעייף. רק בגלל שהאדם לא מבחין שהכל הוא הרבש"ע הוא נשבר, ולכן הוא לא לומד מן הקליפה לא להשבר ואז נהיה מזה קליפה. אבל כשהוא לומד מן הקליפה נהיה מזה מציאות שלימות, ואז הוא עולה לדרגה יותר גבוהה, והולך מחיל אל חיל.

המשך יבוא אי"ה

י"ל ע"י מערכת החברותא רח' עדני 3 ירושלים

פקס: 5325477 - 02 ☎ 5829688 - 02

ת.ד. 5080 ירושלים 91050

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

